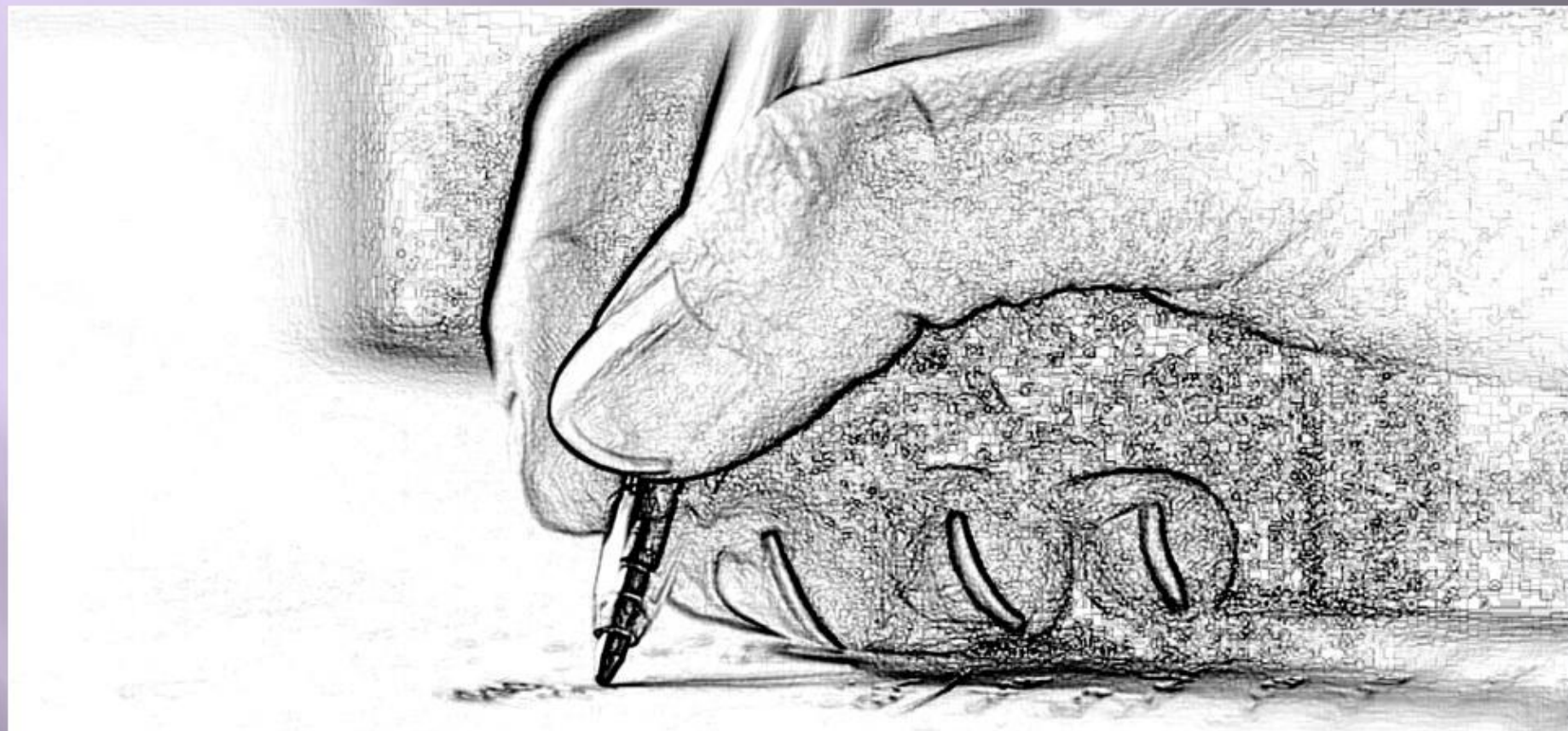

Αγαπημένο μου ημερολόγιο ...

Μια ιστορία για την ενδοσχολική βία από τους
μαθητές και τις μαθήτριες
του Ε₁' του 10^{ου} Δημοτικού Σχολείου Συκεών

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

*Έχει δύο μέρες που ξεκίνησα
το απάισιο σχολείο και
κατάλαβα ότι είναι ένας
εφιάλτης. Από την πρώτη μέρα
ο Κωστάκης και η παρέα του ο
Πέτρος και η Νίκη στο
διάλειμμα με ενοχλούσαν
φωνάζοντας: «βόδι, βόδι,
Ραφαέλα βόδι». Με φώναζαν
έτσι επειδή το επίθετό μου
είναι Βόντη, Ραφαέλα Βόντη.*

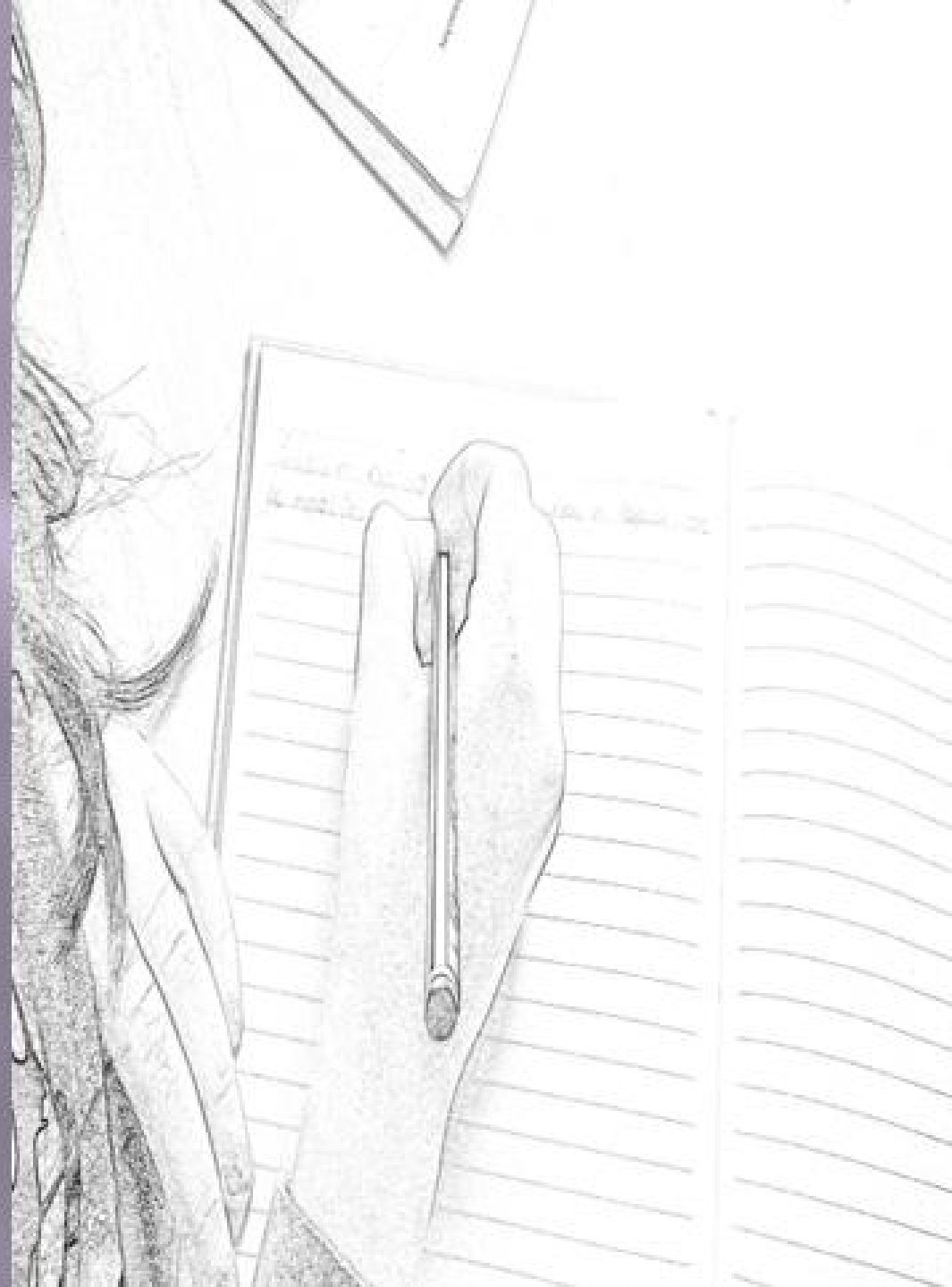
Αυτά τα παιδιά δε μ' άφηναν να το
πω σε κανέναν γιατί με εκβίαζαν ότι
θα κάνουν την ζωή μου μαρτύριο. Τι
το διαφορετικό έχω; Το χρώμα μου
που είναι σκούρο; Τα σπυράκια που
έχω στο πρόσωπό μου; Που δεν
είμαι γρήγορη; Που είμαι λίγο
κοντότερη από τους άλλους;

Εγώ στην αρχή νόμιζα ότι με χτυπάνε, γιατί είμαι καλή μαθήτρια .
Έτσι σταμάτησα να διαβάζω , οι βαθμοί μου ήταν χαμηλοί και στα
διαγωνίσματα τα πήγαινα χάλια. Η δασκάλα μου έβλεπε την επίδοσή
μου να μειώνεται, γί' αυτό φώναξε την μαμά μου στο σχολείο.

Εν τω μεταξύ εγώ δεν
έβγαινα απ' το σπίτι μου και
έμενα κλεισμένη στο
δωμάτιό μου όλη τη μέρα
επειδή ο Κωστάκης και η
παρέα του έμεναν στη
γειτονιά μου.

Την άλλη μέρα τα ίδια παιδιά
μου μουτζούρωναν το
τετράδιο κάθε τρεις και λίγο.
Κάθε φορά που χτυπούσε το
κουδούνι ο ίδιος φόβος ήταν
μέσα στην καρδιά μου.

Είπα ψέματα στην δασκάλα μου ότι με πονούσε η κοιλιά και ζήτησα να πάω στο σπίτι. Την άλλη μέρα ο Κωστάκης και η παρέα του μου έστειλαν ένα απειλητικό σημείωμα. Όμως για κακή τους τύχη, το σημείωμα κατέληξε στα χέρια της καλύτερης μου φίλης της Νίνας και έτσι χωρίς δεύτερη σκέψη το έδειξε στην δασκάλα που ειδοποίησε τους γονείς μου και τους γονείς των παιδιών που με εκβίαζαν.

Αυτοί εξήγησαν στα παιδιά ότι η κοροϊδία και ο εκβιασμός δεν είναι επιτρεπτές συμπεριφορές και τους συμβούλεψαν να συμπεριφέρονται σε όλους ευγενικά.

Μετά από τη συζήτηση αυτή ο Κωστάκης και η παρέα του, μου ζήτησαν συγγνώμη και μου υποσχέθηκαν ότι δεν θα με ενοχλήσουν ξανά.

Με τα παιδιά αυτά δεν έγινα ποτέ κολλητή αλλά δεν ήμαστε πια εχθροί!

*Από την εμπειρία μου αυτή κατάλαβα ότι πρέπει να λέμε την
αλήθεια στους γονείς και στους δασκάλους μας και να μην
κρατάμε τον φόβο μέσα μας!!!!*

Την πρωτότυπη ιδέα είχαν οι μαθητές Ναζιροπούλου Ελευθερία Ειρήνη, Νιγριτινός Δημήτριος, Ταχμετζίδου Αναστασία, Τρέμμας Γεώργιος

Για την τελική μορφή της ιστορίας και την εικονογράφηση συνεργάστηκαν οι μαθητές και οι μαθήτριες: Αθανασίου Ανέστης, Αλιφέρης Ιωάννης, Κωνσταντινίδης Γεώργιος, Κωτσιοπούλου Μαρία Γλυκερία, Κωτσιοπούλου Ραφαηλία Αγλαΐα, Κωτσιοπούλου Χρυσοβαλάντω Κωνσταντίνα, Λίξε Ανδρεάδου Μαρίνα, Μίνδα Φωτεινή, Μουρατίδου Βάια, Μπιζιρτσάκη Αικατερίνη, Μπιτζίκας Ιωάννης, Ναζιροπούλου Ελευθερία Ειρήνη, Νιγριτινός Δημήτριος Παναγιώτης, Ντάγκα Μαγδαληνή Μαρία, Παπαδόπουλος Νικόλαος Εμμανουήλ, Παπαδοπούλου Αναστασία, Πιαστόπουλος Δημήτριος Σωτήριος, Σταματίου Γεώργιος, Σορίλλας Ευάγγελος, Ταχμετζίδου Αναστασία, Αστέριος Τ., Τρέμμας Γεώργιος, Χατζηπρόιος Ιάσωνας, Χατζίδης Δημήτριος

Υπεύθυνος εκπ/κός Οικονόμου Λουκάς